

31. oktober 2019

18/00987

ENERGIKLAGENÆVNETS AFGØRELSE

i sag om indregning af brændselsafgifter i varmeprisen ved forhøjet elproduktion.

ENERGIKLAGENÆVNET

NÆVNEHUS

Toldboden 2

8800 Viborg

Tlf. 72 40 56 00

CVR-nr. 37 79 55 26

EAN nr. 5798000026070

[Klik her for at angive tekst.](#)

www.naevneneshus.dk

Energiklagenævnet modtog den 16. februar 2018 en klage over Energitilsynets¹ afgørelse af 23. januar 2018. Klagen er indgivet af Rønne Varme A/S (herefter klager), som er repræsenteret ved advokat Pernille Aagaard Truelsen, Advokatfirmaet Energi & Miljø. Bornholms El-Produktion A/S er i sagen repræsenteret ved advokat Agnete Nordentoft, Bech Bruun Advokatpartnerselskab.

Energiklagenævnet stadfæster Energitilsynets afgørelse.

Nævnets sammensætning

Nævnets formand og dommer Peter Ulrik Urskov
Professor, cand.jur. og ph.d. Birgitte Egelund Olsen
Direktør og akademiingeniør Astrid Birnbaum
Ingeniør og tidligere direktør Per Søndergaard
Revisor Torben Kristensen

1. Klagen til Energiklagenævnet

Energiklagenævnet anmodes om at fastslå, at afgifter, der vedrører forøget elproduktion på Bornholms El-Produktion A/S' (herefter Bornholms El-Produktion) kraftvarmeværk, ikke er lovligt indregningsberettigede udgifter efter varmforsyningsloven² for de centrale kraftvarmeværker, der anmelder varmeprisen efter et fordelingsprincip.

Energiklagenævnet anmodes endvidere om at fastslå, at Bornholms El-Produktion manglende anmeldelse af efterbetalingskravet fra SKAT medfører, at efterbetalingen er ugyldig.

Subsidiært anmodes Energiklagenævnet om at hjemvise sagen til fornyet behandling ved Forsyningstilsynet.

¹ Forsyningstilsynet har pr. 1. juli 2018 overtaget Energitilsynets opgaver.

² Lovbekendtgørelse nr. 523 af 22. maj 2017 om varmforsyning var gældende på tidspunktet for Energitilsynets afgørelse. Den nugældende varmforsyningslov er LBK nr. 64 af 21. januar 2019.

2. Sagens baggrund

Klager er et aktieselskab, der ejes af Rønne Vand og Varme A.m.b.a. Klager forsyner forbrugerne i Rønne med varme. Klager aftager varme fra Bornholms El-Produktion og har alene selv en begrænset spids- og reservelastproduktion.

Bornholms El-Produktion er et selskab i den kommunalt ejede koncern Bornholms Energi og Forsyning A/S. Bornholms El-Produktion ejer det centrale kraftvarmeværk i Rønne, der producerer varmen til klager. Bornholms El-Produktion hed tidligere Østkraft Produktion A/S (herefter Østkraft).

Bornholms El-Produktions blok 6 er et kraftvarmeanlæg, hvor varmen til klager produceres. Blok 6 blev i 2016/2017 ombygget fra anvendelse af kul og olie til anvendelse af biomasse. På blokken kan der fortsat anvendes kul og olie som brændsel.

Spørgsmålet om indregning af afgifter i varmeprisen opstod efter, at SKAT den 8. januar 2016 traf afgørelse om Østkrafts afgiftsopgørelse for perioden 1. september 2011 – 31. maj 2015.

Ved afgørelsen fastslog SKAT, at Østkraft skulle efterbetale 6.332.336 kr. for perioden 1. september 2012 – 31. maj 2015. En del af efterbetalingsbeløbet knyttede sig til afgifter i forbindelse med varmeproduktionen.

Klager har betalt 3.333.182 kr. i efterbetaling af afgifter, der knytter sig til varmeproduktionen, uden protest.

En anden del af efterbetalingsbeløbet knytter sig til afgifter, der ifølge klager alene har at gøre med elproduktion på det centrale kraftvarmeværk, og som dermed efter klagers vurdering ikke er en lovligt indregningsberettiget udgift på varmesiden.

Det omtvistede beløb drejer sig om 1.383.903 kr. Klager har betalt beløbet med protest og tilbagesøgningsforbehold.

Prioritering af elproduktion sker som følge af krav fra Energinet, der som systemansvarlig virksomhed kan kræve yderligere elproduktion hos Bornholms El-Produktion.

3. Energitilsynets afgørelse

Klager indgav den 17. maj 2017 en klage til Energitilsynet over Bornholms El-Produktions krav om betaling af brændselsafgifter, som relaterer sig til en øget produktion af elektricitet (prioritering af elproduktion). Når der er behov for øget elproduktion, forskydes brændselssammensætningen fra afgiftsfri biomasse til afgiftsbelagt kul og olie.

Energitilsynet traf den 23. januar 2018 den påklagede afgørelse. Energitilsynet fandt, at brændselsafgifter pålagt brændsel til varme er en omkostning, der via bindingen til brændslet naturligt hører til de omkostninger til energi, der efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1, er omfattet af de omkostningskategorier, der udtømmende kan indregnes i fjernvarmepriserne, når andet ikke er aftalt.

Brændselsafgifterne er efter Energitilsynets vurdering ikke blevet indregnet i varmepriserne med tilbagevirkende kraft. Tilsynet har vurderet, at der alene er tale om en efterregulering af tidligere betalte afgifter.

Energitilsynet har anført i afgørelsen, at der ved prioritering af elproduktionen forstås, at elproduktionen bliver øget enten som følge af krav fra Energinet, der som systemansvarlig virksomhed har krævet yderligere elproduktion, eller som følge af, at markedsprisen på el har været høj.³ Elproduktionen bliver øget ved anvendelse af kul og olie som brændsel i stedet for biomasse, med samtidig bibeholdelse af niveauet for varmeproduktionen.

Energitilsynet har bemærket, at en omkostningsfordeling skal anmeldes til Energitilsynet, og at omkostningsfordelingen ikke må føre til urimelige priser. Der er fastsat praksis for fastsættelse af en rimelig omkostningsfordeling, men parterne har en stor aftalefrihed.

Energitilsynet har bemærket, at baggrunden for nærværende sag synes at være, at parternes aftalegrundlag er utilstrækkeligt. Tilsynet har bemærket, at der eksempelvis ikke findes aftaler, der fastsætter omkostningsfordelingen, når driften tilrettelægges enten af hensyn til varmen (tvangskørsel) eller af hensyn til el (prioritering af elproduktionen).

Energitilsynet har bemærket, at sagen drejer sig om, hvorvidt Bornholms El-Produktion som ejer af kraftvarmeværket, har ret til at bruge sine ejerbeføjelser til at disponere over anlægget med virkning for både el- og varmesiden, med den følge, at afgiftsbelastningen på varmesiden periodevis øges. Da parterne ikke har indgået nogen aftale om fordeling af omkostninger, når enten varmesiden eller elsiden bliver prioriteret, må sagen afgøres efter varmforsyningslovens almindelige regler.

Energitilsynet har endvidere vurderet, at bestemmelsen i § 20, stk. 1, om, at omkostningen ud over at være en indregningsberettiget omkostning også skal være nødvendig, er opfyldt i denne sag, fordi der er et varmebehov, der skal dækkes, og fordi brændselsafgifter er en særømkostning for varmesiden. At der er anvendt et afgiftsbelagt brændsel primært af hensyn til behovet for en øget elproduktion ændrer ikke herpå, når der ikke er aftalt andet. Energitilsynet har vurderet, at Bornholm El-Produktions ejere ved tilrettelæggelse af driften af kraftvarmeanlægget har handlet inden for den skøn-

---

³ Bornholms El-Produktion bestrider, at prioritering af elproduktionen også er sket som følge af en høj markedspris på el.

ramme, der tilkommer selskabets ledelse, hvorfor omkostningerne som følge heraf må indregnes i fjernvarmepriserne som nødvendige omkostninger.

Energitilsynet har vurderet, at omkostningsfordelingen er rimelig, jf. varmesforsyningslovens § 21, stk. 4. Tilsynet har bemærket, at eftersom der ikke er indgået en aftale, der medfører, at visse omkostninger på elsiden ved tvangskørsel af hensyn til varme betales af varmesiden, er det rimeligt, at der heller ikke sker en betaling af varmeomkostninger af elsiden ved prioritering af elproduktionen.

Energitilsynet har bemærket, at det af de i sagen refererede afgørelser fremgår, at anmeldelse af priser med tilbagevirkende kraft ikke kan lade sig gøre. Derimod kan afgiftskrav som følge af en ændring i tidligere opgørelser af afgifter indregnes fremadrettet i priserne, det vil sige i de kommende fjernvarmepriser, hvilket ifølge tilsynet er sket i denne sag.

Bornholms El-Produktion har fremhævet, at det udtrykkeligt fremgår af den eksisterende aftale, at Bornholms El-Produktion tilrettelægger driften og dermed foretager valg af brændsel, og at aftalen ikke på noget tidspunkt må medføre en fordyrelse af leverancen. Klager har anført, at formålet med den eksisterende aftale er, at fremskaffe og forsyne Rønne Vand og Varme A.m.b.a. med varme fra Bornholms El-Produktion på den mest hensigtsmæssige måde. Parterne finder, at aftalen dermed tager stilling til omkostningsfordelingen. Begge parter kommer dog frem til modsatte resultater i vurderingen af, hvem der skal betale brændselsafgifterne ved prioritering af elproduktionen.

Energitilsynet har bemærket, at tilsynet i denne type af sager har været tilbageholdende med at træffe afgørelse om, hvad parterne skal. Energitilsynet har eksempelvis ladet det være en del af parternes aftalegrundlag at fastsætte regler for den på varmesiden set tvangskørsel, hvis parterne havde behov for en sådan. Energitilsynet har aldrig truffet afgørelse om, at der skal være en tvangskørselsaftale ved kraftvarmeproduktion.

Energitilsynet har bemærket, at udgangspunktet for en sag som denne må være, at det er parternes opgave at blive enige om at fordele fordelene og ulemperne ved den forenede produktion. Henset til, at parterne ved en sådan fordeling naturligt må have modstående interesser, må den fordeling, som parterne aftaler, som udgangspunkt være rimelig. Energitilsynet er ikke efterfølgende afskåret fra konkret at bedømme, om de indgåede aftaler, eller mangel på samme, medfører urimelige prisvirkninger.

I nærværende sag foreligger der ingen aftale om, hvordan fordelingen af fordelene og ulemperne skal ske, når enten varmesiden eller elsiden periodvis prioriteres. Det betyder, at elsiden er med til at bære omkostningerne, når varmesiden prioriteres. Dette sker som minimum ved, at elsiden bærer den meromkostning, der måtte komme, hvis elproduktionen sælges med tab i den periode, som varmesiden prioriteres i.

Denne sag drejer sig om brændselsafgifterne til fjernvarme. Brændselsafgifter er en særøkonomisk kostning for varmesiden, eftersom der alene betales afgifter på brændsel, der anvendes til produktion af varme. Der betales alene afgifter ved anvendelse af fossile brændsler. Brændsel til produktion af elektricitet er ikke afgiftsbelagt.

Energitilsynet har lagt vægt på, at en omkostning som følge af en opfyldelse af et kraftvarmeanlægs forpligtelser må være nødvendig, hvis omkostningerne kan henføres til varmesiden, og der ikke er aftalt andet.

Det er Energitilsynets vurdering, at det i mangel af aftale om fordeling af afgifterne ikke er i strid med varmforsyningslovens § 20, stk. 1, at sagens brændselsafgifter betales af varmesiden.

Energitilsynet har bemærket, at Bornholms El-Produktions blok 6 er et udtagsanlæg. Efter Energitilsynets forståelse fungerer et udtagsanlæg på den måde, at en del af den damp, der produceres til at drive turbinen, bliver taget ud til varmeproduktion. Ved samme dampmængde kunne der have været produceret mere elektricitet, hvis der ikke var en varmelevering at tage hensyn til.

Energitilsynet har bemærket, at produktionen af el og varme ifølge klager kan variere i den forenede produktion, men begge sider er i samme proces fælles om at bruge den producerede damp.

Når elproduktionen prioriteres, øges produktionen af el ved samtidig bibeholdelse af niveauet for varmeproduktionen. Da der er tale om et udtagsanlæg, kommer energien til den øgede elproduktion grundet anlæggets tekniske begrænsninger til at gå fra biomasse til kul og olie, der har et større energiindhold end biomasse, i spidsen af anlæggets kapacitet.

Da varmemængden bibeholdes ved den øgede elproduktion, er der efter Energitilsynets opfattelse ikke tale om at prioritere elproduktionen i den forståelse, at elproduktionen øges på bekostning af varmeproduktionen. I stedet er der tale om, at elproduktionen i situationen ved anvendelse af kul og olie i stedet for biomasse bliver øget med samtidig bibeholdelse af niveauet for varmeproduktionen. Dette medfører, at varmesiden - ved samme varmemængde - bliver belastet med øgede brændselsafgifter til varme, fordi biomassen ikke er afgiftsbelagt, hvorimod kul og olie er det.

Efter Energitilsynets opfattelse gælder det som udgangspunkt, at Bornholms El-Produktion, som ejer af anlægget, har ret til at disponere over anlægget. Tilsynet finder, at brændselsafgifter, der vedrører varme, i udgangspunktet skal dækkes over priserne på varmen efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1, fordi brændselsafgifter er en særøkonomisk kostning for varmesiden.

Energitilsynet har vurderet, at det er rimeligt, at den normale omkostningsfordeling følges. Tilsynet finder, at brændselsafgifter i henhold til den normale omkostningsfordeling er en særromkostning på varmesiden.

Straksbetalingen

Energitilsynet har bemærket, at det af klagen til Energitilsynet af 17. maj 2017 fremgår, at klager har finansieret de varmeproducerende dele af blok 6 ved en straksbetaling. Tilsynet finder, at parterne herved burde have haft et yderligere incitament til at indgå aftaler.

Energitilsynet bemærker, at en straksbetaling efter tilsynets praksis er knyttet op på rådigheden over det anlæg, som straksbetalingen angår. Efter Energitilsynets praksis udgør en straksbetaling en betaling for en rådighedsret eller køb af kapacitetsret, og svarer til, at varmeværket selv bygger, driver og ejer en tilsvarende varmeproduktionskapacitet. Derfor anses straksbetalingsbeløbet ifølge tilsynet for et immaterielt aktiv, som varmeværket kan afskrive på over varmepriserne efter de almindelige regler herfor. Modtageren af straksbetalingen kan herefter ikke i sine priser til varmeaftageren indregne afskrivninger, der relaterer sig til disse investeringer.

Energitilsynet har anført, at såfremt straksbetalingsbeløbet ikke var at anse som et immaterielt anlægsaktiv, ville der ikke være mulighed for at afskrive beløbet i fjernvarmepriserne, fordi afskrivningsreglerne vedrører anlæg. Med andre ord er afskrivningsretten efter Energitilsynets begrebsanvendelse hæftet op på ejerrelationen og adkomsten til anlægget, som det også gælder i årsregnskabs- og skattelovgivningen. Tilsynet har anført, at blok 6 med straksbetalingen fik to "ejere" i varmforsyningslovens forstand, nemlig klager og Bornholms El-Produktion.

Det er Energitilsynets opfattelse, at der med straksbetalingen ikke er fuld aftalefrihed, fordi straksbetalingen forpligter begge parter, og fordi varmesidens rådighed over anlægget sikres ved indgåelse af en rådighedsaftale eller en servitut på ejendommen.

Energitilsynet har bemærket, at det ikke alene er Bornholms El-Produktion, der tilrettelægger driften, men både Bornholms El-Produktion og klager. Dette burde ifølge tilsynet have givet sig udslag i, at parterne havde indgået de til driften af blok 6 nødvendige aftaler.

4. Klagers bemærkninger

Klager ønsker, at Energiklagenævnet fastslår, at afgifter, der vedrører forøget elproduktion på Bornholms El-Produktions kraftvarmeværk, ikke er lovligt indregningsberettigede udgifter efter varmforsyningsloven for de centrale kraftvarmeværker, der anmelder varmeprisen efter et fordelingsprincip.

Klager ønsker endvidere at Energiklagenævnet fastslår, at Bornholms El-Produktions manglende anmeldelse af efterbetalingskravet fra SKAT medfører, at efterbetalingskravet er ugyldigt.

Klager ønsker subsidiært, at Energiklagenævnet hjemviser sagen til fornyet behandling ved Forsyningstilsynet.

Klager gør blandt andet gældende, at Bornholms El-Produktion tilgodeser elproduktionen på bekostning af varmekunderne, fordi Bornholms El-Produktion anvender kul og olie som brændsel, når elproduktionen prioriteres.

Klager anfører, at der sædvanligvis anvendes biomasse på kraftvarmeværket. Kul og olie er i modsætning til biomasse afgiftsbelagt. Klager anfører, at selvom brændselsomkostninger almindeligvis er en særømkostning for varmesiden, så skal omkostningerne også være nødvendige og rimelige for at kunne indregnes i varmeprisen, jf. varmforsyningslovens §§ 20, stk. 1, og 21, stk. 4, samt elforsyningslovens § 75, stk. 2. Klager anfører, at dette ikke er tilfældet, og at der sker en subsidiering af elproduktionen, når afgifter, som ifølge Bornholms El-Produktions egne udsagn er en følge af en prioritering af elproduktionen, pålægges varmesiden.

Herudover får klager ikke del i de systemydelse og tilskud, som Bornholms El-Produktion modtager fra Energinet ved ø-drift. Klager får heller ikke del i de øgede indtægter ved forhøjet elproduktion, som følge af en høj elpris.

Klager anfægter ikke, at Bornholms El-Produktion kan have behov for at prioritere elproduktion, f.eks. efter pålæg fra Energinet. Omkostningerne hertil må dog ifølge klager bæres af elsidens og ikke varmesidens.

Klager bemærker, at afgifter til brændsel i afgiftsmæssig henseende generelt betragtes som særømkostninger for varmesiden. I det konkrete tilfælde i det interne forhold mellem klager og Bornholms El-Produktion, kan det ifølge klager ikke blot sluttes, at afgiften almindeligvis betragtes som en særømkostning for varmesiden og følgelig skal bæres af varmesiden endeligt.

Klager anfører, at Energitilsynet ikke har foretaget en egentlig vurdering af omkostningernes nødvendighed, men at tilsynet alene har forholdt sig til, at der er tale om omkostninger til energi.

Det må gælde, at ikke enhver omkostning kan betegnes som nødvendig, blot fordi den udgør en omkostning til energi.

Klager anfører, at en nødvendig omkostning nødvendigvis må være et udslag af det at drive varmforsyning, og at betingelsen skal ses i lyset af, at varmforsyningens kunder ikke kan agere på et frit marked. Således kan kunderne blive underlagt uvedkommende omkostninger uden praktisk mulighed for at skifte forsyning. Det er derfor afgørende, at omkostningernes nødvendighed vurderes.

Klager finder, at det i det konkrete tilfælde i vurderingen af omkostningernes nødvendighed skal inddrages, at brændselsskiftet til olie og kul alene

sker for at tilgodese elsiden, at skiftet alene forøger varmesidens omkostninger, og at skiftet indebærer, at elsiden opnår tilskud, som ikke kommer varmesiden til gode. Endvidere er brændselsændringen ikke aftalt med varmesiden, og brændselsændringen strider mod den på tidspunktet gældende leveringsaftale og forudsætninger for at udbygge anlægget med kapacitet til biobrændsel.

Klager bemærker, at nødvendighedsbetingelsen udgør en retlig standard og ikke er et frit skøn. Energiklagenævnet bedes derfor foretage en tilbundsående prøvelse af indholdet i forhold til den konkrete sag.

Klager henviser endvidere til elforsyningslovens § 75, stk. 2, da denne bestemmelse særligt regulerer kraftvarmeanlæg. Klager anfører, at der hverken ud fra bestemmelsens ordlyd eller forarbejder er belæg for, at bestemmelsen ikke skulle finde anvendelse på urimelige særømkostninger.

De konkrete forhold tilsiger derfor, at de øgede omkostninger til brændselsafgifter i det interne forhold mellem Bornholms El-Produktion og klager i sidste ende må påhvile elsiden. Konkret kan det derfor ikke slutes, at afgifter er særømkostninger for varmesiden med den virkning, at den præceptive beskyttelse af varmekunderne i varmforsyningslovens § 20 og elforsyningslovens § 75, stk. 2, gøres illusorisk.

Kraftvarmeværket og betaling for ombygning

Klager anfører, at ombygningen af blok 6 i strid med aftalen ikke var drøftet med klager, men ensidigt bestemt af Bornholms El-Produktion. Klager har efterfølgende indvilliget i at betale dele af ombygningen bestående af røggaskondenseringen. Da Bornholms El-Produktion ombyggede blok 6 til at kunne levere energi ved afbrænding af biomasse, var det naturligvis en forudsætning, at den ville blive benyttet netop til afbrænding af biomasse og ikke afbrænding af kul og olie.

Klager anfører, at det fremgår af § 1 i aftalen mellem klager og Østkraft, som regulerer leveringsbetingelserne, at *"Formålet med nærværende aftale er på den mest hensigtsmæssige måde at fremskaffe og forsyne RVV med varme fra ØKR"*.

Formålsbestemmelsen specificerer således ifølge klager, at hensigtsmæssig levering af varme til klager er aftalens formål. En ensidig omlæggelse af produktionen, således at varmekunderne betaler for prioritering af elsiden, kan ifølge klager næppe siges at være den mest hensigtsmæssige varmforsyning.

Klager henviser til aftalens § 4, hvoraf det fremgår, at *"ØKR driver alle varmeanlæg på ØKR's grund. Drift af anlæggene aftales med RVV"* og anfører, at brændselsskiftet til olie og kul i den konkrete situation forekommer uhjemlet, da skiftet ikke er aftalt med klager. Aftalen dokumenterer ifølge klager, at Bornholms El-Produktion har haft en forpligtelse til at aftale æn-

dringer af driftsmæssige forhold med klager. En forpligtelse, som ikke er iagttaget ved den ensidige beslutning om at ændre brændselsfordelingen.

Aftale om tvangskørsel

Bornholms El-Produktion og klager har ikke indgået en aftale om vilkårene ved tvangskørsel.

Klager finder ikke, at det er korrekt, når Energitilsynet anfører, at varmforsyningsloven ikke begrænser de dispositioner, der kan foretages med virkning for varmekunderne.

Varmeforsyningslovens §§ 20, stk. 1 og 21, stk. 4, såvel som elforsyningslovens § 75, stk. 2 begrænser ganske klart de dispositioner, der kan foretages med virkning for varmekunderne.

Klager bemærker, at Energitilsynet har anført, at når elsiden prioriteres så må det i mangel af aftale gælde, at varmesiden bærer varmeproduktionens meromkostninger. Klager finder at tilsynet hermed overser, at brændselsafgifterne påhviler varmesiden som særømkostning, og at varmesiden ikke får del i elsidens systemydelse.

Fordelingen bliver derfor ifølge skæv ifølge klager, og det må derfor afvises, som anført af Energitilsynet, at varmesiden i mangel af aftale skal bære de med ø-driften forbundne meromkostninger til forøget elproduktion.

Energitilsynet har i tilkendegivelse af 3. december 2012, j.nr. 12/09.759, accepteret indregningen af omkostninger på varmesiden på Studstrupværket ved tvangskørsel i de tilfælde, hvor elprisen er så lav, at det ikke kan betale sig at producere el, og værket derfor ville have lukket ned for varmeproduktionen, hvis værket ikke var forpligtet til at levere varme. Det er ifølge afgørelsen en betingelse, at der foreligger en aftale om tvangskørsel, ligesom der skal foreligge en procedure, som sikrer, at omkostningerne ved tvangskørslen er kendte. Energitilsynets tilkendegivelse af 3. december 2012 viser, at omkostninger, der afholdes på anlæg med forenet produktion, som alene opstår som følge af behov fra enten el- eller varmesiden, afholdes af den side, hvis behov giver anledning til omkostningen. Det samme må ifølge klager gælde for elsiden i denne sag. Det vil sige, at hvis det centrale kraftvarmeværk skal producere el enten som følge af et krav fra Energinet eller som følge af, at værket vælger at producere el som følge af høje markedspriser på el, vil elsiden selv skulle bære de øgede afgifter, som er en konsekvens af den øgede elproduktion ved anvendelse af kul og olie som brændsel, medmindre klager accepterer at bære udgiften.

Denne tilgang er endvidere i overensstemmelse med varmforsyningslovens prisbestemmelser, idet omkostninger som følge af prioritering af elproduktion må påhvile elsiden, ligesom omkostninger som følge af en prioritering af varmeproduktion må påhvile varmekunderne. Herved sikres en jævnbyrdighed mellem el- og varmesiden.

Klager henviser til Energiklagenævnets afgørelse af 24. marts 2011, E.ON Produktion Danmark A/S, j.nr. 1021-10-36, hvor det anføres, at:

”Ordlyden af varmforsyningslovens § 20, stk. 1, hvorefter nødvendige udgifter kan indregnes i varmeprisen, samt hvile-i-sig-selv-princippet, fører efter Energiklagenævnets opfattelse til, at en eventuel aftale mellem et varme-produktionsselskab og et varmedistributionsselskab om en nærmere bestemt pris som udgangspunkt er uden betydning ved vurderingen af, om varme-produktionsselskabet i henhold til varmforsyningsloven kan indregne en udgift i prisen for varmeleverancer overfor varmedistributionsselskabet.”

Klager anfører, at uagtet om der foreligger en aftale om tvangskørsel og betaling herfor, skal der foretages en vurdering af udgifternes overensstemmelse med varmforsyningslovens prisbestemmelser. Det må også afvises, at en aftale kan modificere de præceptive betingelser, der følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 1.

Anmeldelse af efterbetalingskravet

Bornholms El-Produktion har ikke anmeldt efterbetalingskravet i budgettet for de år, som afgiften vedrører, nemlig 2012-2015.

Det er endvidere ikke dokumenteret, at efterbetalingskravet fremgik i det anmeldte budget i 2016 og 2017 – det vil sige efter SKATs afgørelse af 8. januar 2016 og Bornholms El-Produktionens viden om kravets eksistens.

Ifølge anmeldelsesbekendtgørelsens § 4, stk. 1, skal tariffer og omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion anmeldes inden 30 dage fra fastsættelsen eller senest ved ikrafttrædelsen.

Bornholms El-Produktion har efter eget udsagn ikke betragtet efterbetalingskravet som anmeldelsespligtigt.

Det forhold, at efterbetalingen angår afgifter, ændrer ikke på, at den direkte relaterer sig til varmeprisens størrelse, og derfor er anmeldelsespligtig.

Efterbetalingskravet har den virkning, at varmeprisen ændres med tilbagevirkende kraft, idet de tidligere anmeldte varmepriser forhøjes med tillæg af afgiften. Der stilles i anmeldelsesbekendtgørelsens § 2, stk. 2, krav om, at budgetter, regnskabsoplysninger og andre oplysninger, der danner grundlag for at fastsætte tarifferne, skal anmeldes. Efterbetalingskravet er ikke anmeldt.

Klager har betalt efterbetalingskravet (brændselsafgifterne) under protest og efterfølgende indklaget efterbetalingen. Der er ikke nogen aftale om efterbetaling, som medfører, at Bornholms El-Produktion har været berettiget til at opkræve efterbetalingen. Det kan endvidere afvises, at klager ved sin adfærd har accepteret efterbetalingen.

Det fremgår af Energitilsynets afgørelse, side 24, at: ”[Bornholms El-Produktion] valgte at fakturere efterbetalingerne til [Rønne Vand og Varme], og undlod at anmelde nye priser til energitilsynet og anmeldte ej heller, at efterbetalingen ville blive opkrævet over for [Rønne Vand og Varme] på anden måde end over priserne. [Rønne Vand og Varme] har ret i, at efterbetalingen ikke blev anmeldt til Energitilsynet, nu hvor [Bornholms El-Produktion] valgte at fakturere [Rønne Vand og Varme] for efterbetalingskravet. Efterbetalingskravet var derfor ugyldigt i henhold til varmforsyningslovens § 21, stk. 3.”

Klager kan tilslutte sig, at efterbetalingskravet var anmeldelsespligtigt.

Da efterbetalingen ikke er anmeldt, er virkningen ifølge klager ugyldighed i medfør af varmforsyningslovens § 21, stk. 3.

Klager anfører, at der i nærværende sag er tale om en væsentlig forøgelse af tariffen på i alt 4.717.085 kr., som opkræves flere år efter, at varmeprisen blev fastsat. Kravet er endvidere ikke anmeldt og er følgelig ugyldigt. Efter praksis er virkningen af ugyldighed i sager, hvor der er tale om store beløb, som opkræves efter lang tid, at beløbet ikke kan indregnes i priserne. I den konkrete sag er der tale om efterbetaling af afgifter tilbage fra 1. september 2012 og fremefter.

Det forhold, at varmeprisen ikke er behørigt anmeldt, medfører ikke blot, at der opstår en tidsforskydning af opkrævningen. Manglende anmeldelse af tariffer er strafsanktioneret, jf. bekendtgørelse nr. 816 af 21. juni 2017 om anmeldelse af tariffer, mv. § 6, stk. 1.

Dertil kommer, at der er tale om en ganske stor forøgelse af tariffen uden anmeldelse.

Klager anfører, at retsvirkningen i det konkrete tilfælde må føre til ugyldighed, og at det følger af praksis, at virkningen af ugyldighed må være, at beløbet ikke kan indregnes og følgelig skal tilbageføres.

Klager anfører vedrørende Energitilsynets begrundelse for ikke at pålægge tilbageførsel af de opkrævede afgifter, at det er korrekt, at klager tidligere har drøftet spørgsmålet om afgifterne med Bornholms El-Produktion.

Klager har netop afvist, at afgifterne skulle bæres af varmesiden og betalt med tilbagesøgningsforbehold.

Klager har tidligere erindret Bornholms El-Produktion om forpligtelsen til at anmelde tarifferne. At der ikke foreligger en behørig anmeldelse af tariffen beror på Bornholms El-Produktions manglende iagttagelse af sine offentlig-retlige forpligtelser.

Såfremt Energiklagenævnet finder, at de ekstraordinære brændselsafgifter er indregningsberettigede, nødvendige og rimelige udgifter, skal Bornholms El-Produktion ifølge klager anmelde priserne behørigt og først herefter opkræve brændselsudgifterne.

Der er derfor ifølge klager ikke tale om, at tilbageførsel og fornyet indregning vil ske i samme ombæring, da klager har krav på tilbagebetaling straks, hvorimod indregning forudsætter behørig anmeldelse.

Forenet produktion

Klager finder, at det er væsentligt, at der tale om forenet produktion.

Forenede produktioner medfører en reel risiko for, at omkostninger ved elproduktionen overvælttes på varmeproduktionen. Særligt som følge af, at el skal sælges til markedspris, mens varmeproduktionen kan afregnes efter en kostpris.

For at imødekomme en sådan situation har lovgiver indsat bestemmelsen i elforsyningslovens § 75, stk. 2, hvorefter ejere af kraftvarmeværker ikke må udnytte deres stilling til at fordele omkostningerne på en måde, der må anses for urimelig for varmekonsumenterne.

Det fremgår af loven, at det kun er nødvendige omkostninger, der indgår i fjernvarmeprisen.

Klager anfører, at ifølge ordlyden og forarbejderne til elforsyningslovens § 75, stk. 2, er bestemmelsen ikke begrænset til blot at regulere fællesomkostninger. Ifølge forarbejderne beskyttes varmesiden imod enhver overvæltning af *”elementer af produktionsomkostningerne, som ikke kan henføres til varmeproduktionen”*.

Klager bemærker, at brændselsafgiften netop ikke opstår som følge af hensyntagen til varmeproduktionen. Omkostningerne til brændselsafgifter opstår, fordi Bornholms El-Produktion prioriterer elproduktion fremfor varmeproduktion. Klager bemærker, at det naturligvis skal stå Bornholms El-Produktion frit for, om man på grund af en høj elpris eller krav fra Energinet prioriterer elproduktionen. Forøgede udgifter i den forbindelse må dog naturligvis skulle bæres af den, som også drager fordel af produktionsomlægningen, nemlig elproduktionen.

Nærværende sag omhandler principielt, om varmesiden i en forenet produktion kan blive pålagt enhver brændselsafgift, som følge af en prioritering af elproduktionen, eftersom man ikke har forholdt sig til spørgsmålet ved aftale.

I så fald risikerer varme- og elforsyningslovens bestemmelser om, at en omkostning skal være nødvendig for varmeforsyningen, såvel som at omkostningerne ved forenet produktion ikke urimeligt må belaste varmekonsumenterne at blive illusoriske.

Det er klagers opfattelse, at nævnet bør fastslå, at omkostninger forbundet med en så ensidig hensyntagen til elsidens interesser, rettelig bør påhvile elsidens og ikke varmesiden, da omkostningerne hverken er nødvendige eller rimelige for varmesiden, jf. varmforsyningslovens § 20, stk. 1 og elforsyningslovens § 75, stk. 2.

Når Bornholms El-Produktion skifter til anvendelse af yderligere fossile brændsler, skyldes det utvivlsomt, at værket omlægger sine vanlige produktionsforhold for ekstraordinært at tilgodese elproduktionen.

Uagtet om skiftet sker for at imødegå krav fra Energinet, vedligeholde materiel eller som følge af en høj elpris, må det lægges til grund, at produktionsændringen forceres på baggrund af elsidens interesser.

Varetagelse af elsidens interesser er fuldt ud rimeligt, blot de ekstraordinære omkostninger afholdes af elsidens, da det alene er dennes interesser, der tilgodeses ved brændselskiftet.

Klager tilslutter sig, at elsidens indtægter er varmesiden uvedkommende. Modstykket til dette er, at de forøgede udgifter til afgifter ved elsidens merproduktion også er varmesiden uvedkommende.

Energitilsynet anfører, at *”Det er fordelingen af omkostninger mellem el- og varmesiden, som el- og varmforsyningsloven i henholdsvis § 75, stk. 2 og § 20, stk. 1 regulerer. Det er sket i denne sag”*.

Det er klagers opfattelse, at Energitilsynet ikke har foretaget en vurdering dels af rimeligheden i omkostningernes fordeling og dels af omkostningernes forbindelse med varmesiden. Der opstår en skævhed i forholdet mellem elsidens og varmesiden, dersom elsidens opnår fordelene ved et skifte til fossile brændsler, men kan overvælde omkostningerne på varmesiden.

Elforsyningslovens § 75, stk. 2 fastslår, at en sådan økonomisk ulighed ikke tillades.

Klager anfører, at det er udtryk for en fejlagtig opfattelse af varmforsyningslovens § 20, stk. 1, når det sluttet, at såfremt en udgift vedrører afgifter til brændsel, må udgiften følgelig også være nødvendig. Nødvendighedsbetingelsen udelades derved helt fra vurderingen.

Der må foretages en konkret vurdering af udgiftens naturlige tilknytning til driften af varmforsyning og dens omkostningseffektivitet for varmforsyningen.

Klager har fremlagt fakturaer, såvel som en beregning af prisforskellen mellem ø-drift og sædvanlig drift, som viser forskellen i varmeprisen, som konsekvens af, at Bornholms El-Produktion har prioriteret elproduktion.

Produktionsskiftet giver anledning til en prisstigning fra 54,53 kr./GJ til 85,77 kr./GJ (for maj måned 2017), hvorfor skiftet langt fra synes omkostningseffektivt. Hertil kommer, at skiftet ganske klart sker for at tilgodese elsidens, og denne opnår en øget elproduktion, men elsidens pålægges ingen af omkostningerne. Derfor er det ifølge klager tydeligt, at udgiften ikke sker med varmforsyning for øje.

Klager fastholder, at varme- og elforsyningslovens prisbestemmelser begrænser de ordninger, som kan bringes i anvendelse i forbindelse med en forenet produktion.

Der er ifølge klager ikke belæg for at afskære beskyttelsen i elforsyningslovens § 75, stk. 2 og varmforsyningslovens § 20, stk. 1 ved blot at konstatere, at brændselsafgifter er særøkonomier for varmesiden.

Klager anfører, at det forhold, at der ikke foreligger en aftale tværtimod bør have den betydning, at klager ikke ensidigt kan blive pålagt at bære de ekstraordinære udgifter ved prioritering af elproduktionen.

Det fremgår af Energitilsynets bemærkninger af 20. marts 2018, at:

”Sekretariatet har ved afgørelse af sagen lagt til grund, at der ved prioritering af elproduktion skal forstås, at elproduktionen enten som følge af krav fra Energinet.dk, der som systemansvarlig virksomhed har krævet yderligere elproduktion, eller som følge af, at markedsprisen på el har været høj, bliver øget ved anvendelse af kul og olie i stedet for biomasse med samtidig bibeholdelse af niveauet for varmeproduktion.”

Klager anfører, at situationer, hvor elproduktion prioriteres, kan være udslag af tvingende omstændigheder, men kan også være udslag af et økonomisk incitament til forøget elproduktion.

Kulafgiftsloven og olieafgiftsloven

Klager bemærker, at kulafgiftsloven og olieafgiftsloven regulerer betaling af afgifter til SKAT, herunder at der ikke sker ”dobbeltbeskatning”, hvis der allerede betales afgift efter lov om afgift af elektricitet. Afgiftslovgivningen regulerer ikke det interne forhold mellem Bornholms El-Produktion og klager.

Bestemmelserne i kulafgiftslovens § 7 og olieafgiftslovens § 9 kan således ifølge klager ikke tages til indtægt for, at Bornholms El-Produktion ikke i det interne forhold hæfter for afgifter, der skyldes, at der sker en forskydning i anvendelse af brændsel fra biomasse til kul og olie, hvorved at afgifter, som ensidigt og i strid med leveringsbetingelserne bebyrder varmesiden.

Nødvendige omkostninger og elforsyningslovens § 75, stk. 2

Begrebet nødvendige omkostninger udgør en retlig standard, hvis indhold varierer efter de konkrete omstændigheder. Det kan ikke blot fastslås, at ledelsen i enhver henseende er tillagt et vidt skøn, og kun helt eksorbitante

omkostninger kan betragtes som unødvendige. Er risikoen for interessekonflikt og misbrug efter sagens omstændigheder høj, skal der efter administrativ praksis foretages en strengere prøvelse.

I nærværende sag sker der samtidig produktion af el og varme, hvorfor elforsyningslovens § 75, stk. 2 finder anvendelse. Bestemmelsen er specifikt indsat fra lovgiver for at begrænse den aktuelle risiko for, at omkostningsfordelingen mellem el- og varmesiden urimeligt belaster varmesiden. Det bør i det konkrete tilfælde give anledning til en skærpet vurdering af omkostningernes nødvendighed og rimelighed.

I nærværende sag afholdes udgifterne til brændselsafgifter ikke entydigt for at sikre varmeproduktionen – de afholdes netop for at sikre elproduktionen. Rimelighedsvurderingen i elforsyningslovens § 75, stk. 2 er derfor ganske aktuel og relevant for sagen.

Bornholms El-Produktion har ikke pligt til kun at anvende biomasse som brændsel

Bornholms El-Produktion er ikke forpligtet til alene at anvende biomasse som brændsel. Der er imidlertid anvendt biomasse som brændsel siden ombygningen af blok 6.

Det må være en klar forudsætning, at der anvendes biobrændsel, når anlægget er ombygget til netop at kunne producere energi på biobrændsel og dette tilmed sker i hele perioden.

Når Bornholms El-Produktion vælger at forskyde brændselssammensætningen således, at der – i modsætning til den hidtidige drift – alene brændes kul og olie, skal en sådan omlægning efter leveringsaftalens § 4 naturligvis accepteres af klager. Det er ikke sket.

Konsekvensen af en ensidig omlæggelse må ifølge klager være, at Bornholms El-Produktion selv afholder de forøgede udgifter til brændselsafgifter, som ikke er afstemt med klager.

5. Energitilsynets bemærkninger

Energitilsynet har navnlig anført følgende bemærkninger til sagen:

Energitilsynet finder det ikke uden betydning, at der er tale om forenet produktion med de udfordringer, som den forenede produktion altid indebærer, hvad angår fordelingen af omkostningerne.

Energitilsynet bemærker, at det på grund af anlæggets tekniske begrænsninger er nødvendigt at "booste" anlægget med brændsler med højere energiindhold end biobrændsel, når grænsen for anlæggets kapacitet er ved at blive nået i de situationer, hvor både el siden og varmesiden stiller krav om levering. Brændslerne med højere energiindhold er afgiftsbelagte, i modsætning til biobrændslet, hvorfor prioritering af elproduktionen medfører

meromkostninger til varmesiden i form af øgede brændselsafgifter.

Energitilsynet anfører, at der i den administrative praksis er udviklet et substitutionsprisprincip i forhold til varmekøb. Dette princip medfører, at en virksomhed ved køb eller produktion af varme skal vælge det billigste alternativ, fordi merprisen ikke vil betragtes som en nødvendig omkostning, der kan indregnes i varmeprisen. For varmevirksomheder er levering af opvarmet vand eller damp deres hovedaktivitet, og der er tale om et ”homogent gode”, hvorfor det giver mening at sikre, at varmekunderne ikke betaler mere end det billigste alternativ. Merprisen er således efter substitutionsprisprincippet ikke indregningsberettiget. Det gælder dog ikke generelt i forhold til alle omkostningsarter. Princippet om nødvendige omkostninger indebærer generelt, at en varmekunders virksomhed skal iagttage en vis omkostningseffektivitet, men der tildeles herved også en vid skønssamme til selskabets organer. Princippet fortolkes således ikke i forhold til andre omkostninger end varmekøb som et substitutionsprisprincip.

Energitilsynet finder ikke i nærværende sag, at et sådant substitutionsprisprincip bør gælde ved anvendelse af brændsel. Sagen viser netop, at brændsel ikke er et ”homogent gode” ved energiproduktion, fordi det gør en forskel hvilket brændsel, der anvendes. Det må derfor, jf. Energiklagenævnets afgørelse af 4. november 2004, j.nr. 21-223, generelt ligge indenfor den skønssamme, der tilkommer selskabets organer, at træffe beslutning om hvilket brændsel, der skal anvendes. Princippet om nødvendige omkostninger medfører i så fald efter tilsynets opfattelse ikke, at en virksomhed uanset hvad skal anvende det for varmesiden billigste brændsel. Eventuelle meromkostninger som følge af virksomhedens beslutning vil derfor som udgangspunkt være indregningsberettigede i varmeprisen.

Energitilsynet finder, at parterne vil kunne indgå en aftale om, at varmesiden ikke skal bære meromkostningerne. Det er foreneligt med varmekunderslovens maksimalprisprincip.

Energitilsynet bemærker til klagers henvisning til elforsyningslovens § 75, stk. 2, at brændsel til elproduktion ikke er afgiftsbelagt. Der er i sagen tale om afgifter til brændsel til varmeproduktion.

Energitilsynet er ikke enig med klager i, at Bornholms El-Produktion tilgodeser elproduktionen på bekostning af varmekunderne. Det fremgår af sagen, at der anvendes afgiftsbelagt brændsel i de situationer, hvor den forenede el-og varmeproduktion på anlægget mødes med samtidigt krav fra begge sider om leverancer på tærsklen til anlæggets kapacitetsgrænse. Der er i den situation, i spidsen af anlæggets kapacitetsgrænse, ikke anden mulighed end at anvende afgiftsbelagt brændsel. Energitilsynets afgørelse medfører, at klager i denne situation skal betale omkostninger, der kan henføres til varmeproduktion, herunder brændselsafgifter til varmeproduktion. Energitilsynet finder ikke, at dette kan betragtes som subsidiering af elproduktionen.

Selv om der er tale om forenet produktion, vedrører elsidens indkomst ikke varmesiden. Tab og gevinst på elsidens påvirker alene elsidens resultat ud fra de til enhver tid eksisterende markedsvilkår og systemkrav. Det er fordelingen af omkostningerne mellem el- og varmesiden, som henholdsvis elforsyningslovens § 75, stk. 2 og varmforsyningslovens § 20, stk. 1, regulerer. Fordeling af omkostninger er sket i denne sag.

Vedrørende klagers påstand om, at Energitilsynet ikke har foretaget en vurdering af omkostningernes nødvendighed, bemærker tilsynet, at tilsynet netop har foretaget en konkret vurdering af dette, hvilket Energitilsynet har kompetence til, jf. varmforsyningslovens § 21, stk. 4. Tilsynets konklusion er, at brændselsafgifter er nødvendige omkostninger, der er indregningsberettigede i varmepriserne. I de situationer, hvor det afgiftsbelagte brændsel bliver anvendt, medgår den afgiftspålagte del af brændslet i det hele til varmeproduktion. Ellers ville den ikke være afgiftspålagt. Afgifter på brændsel til varme er utvivlsomt en nødvendig omkostning efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1.

Energitilsynet bemærker til det af klager anførte om tvangskørsel, at klager taler om virkningerne af dispositionerne. Heri er tilsynet enig med henvisning til varmforsyningslovens § 21, stk. 4, og elforsyningslovens § 75, stk. 2. Det er dog muligt at aftale en pris, der er lavere end maksimalprisen, jf. varmforsyningslovens prisregulering. Der kan bl.a. henvises til Energiklagenævnets afgørelse af 1. september 2015 vedrørende Farum Fjernvarme A.m.b.a., j.nr. 1021-15-1. I tilfælde, hvor der er indgået en aftale om en lavere varmepris, vil den som følge af aftalen manglende omkostningsdækning efter prisreguleringen anses som en underdækning, der fortsat er indregningsberettiget indenfor visse tidsmæssige begrænsninger, jf. Energiklagenævnets afgørelser af 24. marts 2011, j.nr. 1021-10-36, og 5. september 2011, j.nr. 1021-11-3.

I nærværende sag er der ikke indgået aftale om en lavere varmepris eller om, at varmesiden ikke skal betale visse omkostninger, der efter prisreguleringen normalt henføres til varmesiden. Det er Energitilsynets vurdering, at Bornholms El-Produktions dispositioner med hensyn til brændselsvalg ikke giver anledning til indgriben.

Energitilsynet bemærker til det af klager anførte om Energitilsynets afgørelse vedrørende tvangskørsel på Studstrupværket, at aftaler om tvangskørsel er almindeligt kendte aftaler i kraftværkssammenhæng. Aftalerne supplerer omkostningsfordelingerne i den almindelige driftssituation. Tvangskørselsaftaler er aftaler, der regulerer omkostningsfordelingen i særlige driftssituationer. Der er tale om driftssituationer, hvor kraftværket for at opfylde en leveringsforpligtelse på varmesiden må producere el med tab. Er der ikke indgået en aftale om tvangskørsel, vil elsidens i situationen selv skulle bære tabet. I den situation dækker varmesiden ikke tabet. Uden en aftale om tvangskørsel dækker de to sider hver sit. Det samme må gælde i denne sag,

hvor elproduktionen øges ved anvendelse af et brændsel med et højere energindhold, som er afgiftsbelagt. Er der ikke indgået en aftale om, at varmesiden ikke skal betale meromkostningerne som følge heraf, så må de to sider dække hver sit. Det vil sige, at varmesiden skal betale særømkostningerne til varme, herunder brændselsafgifter, og sin del af fællesomkostningerne.

Energitilsynet er enig med klager i, at varmforsyningslovens prisbestemmelser ikke kan fraviges ved aftale. Tilsynet er også enig med klager i, at en aftale om en pris for varmen i udgangspunktet er uden betydning ved vurderingen af, om varmeleverandøren kan indregne en udgift i prisen for varmen. Tilsynet har derfor konkret fundet, at afgifterne er indregningsberettigede i prisen for varmen fra Bornholms El-Produktion til klager, efter konstatering af at der ikke er en aftale om fordeling af omkostninger i særlige driftssituationer, at sagens særlige driftssituationer er tekniske og leveringsmæssige tvangssituationer, samt at afgifterne vedrører varmesiden, fordi det er brændsel til varmeproduktion, der er afgiftspålagt.

Til det af klager anførte om anmeldelse af priser bemærker Energitilsynet, at Energiklagenævnets afgørelse af 21. december 2010, j.nr. 1021-10-10-4, har den konsekvens, at der sker en tidsforskydning af opkrævningen af de nødvendige omkostninger.

Energitilsynet kan ikke fravige bestemmelsen i varmforsyningslovens § 21, stk. 1, om ugyldighed. Derfor har Energitilsynet meddelt Bornholms El-Produktion, at selskabet fremover skal foretage fyldestgørende anmeldelser, samt, at hvis der kommer en ny sag om anmeldelserne, så må tilsynet se på fra hvornår selskabet er begyndt at foretage fyldestgørende anmeldelser.

Energitilsynet har på side 25 i afgørelsen anført, hvorfor tilsynet ikke har pålagt Bornholms El-Produktion at tilbageføre de opkrævede afgifter på grund af ugyldighed. Tilsynet fandt tre hovedårsager: 1) Klager har tidligt efter SKATs afgørelse om brændselsafgifterne drøftet betaling af afgifterne med Bornholms El-Produktion, 2) der er ikke andre parter i sagen end klager og Bornholms El-Produktion. Parterne har ikke i deres drøftelser inden sagens indbringelse for Energitilsynet erindret hinanden om varmforsyningslovens gyldighedsbestemmelse, selv om begge parter i kraft af deres virke må have en professionel tilgang til varmforsyningslovens prisbestemmelser, samt 3) et pålæg i denne sag om at tilbageføre de opkrævede afgifter ville på grund af afgifternes lovlige indregning i priserne som nødvendige udgifter kunne opkræves umiddelbart efterfølgende ved fornyet prisanmeldelse. Regnskabsmæssigt og bogholderimæssigt ville Bornholms El-Produktion i samme arbejdsgang kunne sende en kreditnota og en faktura med enslydende beløb til klager. Der ville med andre ord ingen prismæssig konsekvens og realisme være i pålægget.

Det er Energitilsynets vurdering, at sagens spørgsmål om ugyldighed ikke må overskygge sagens egentlige spørgsmål.

6. Bornholms El-Produktions bemærkninger

Bornholms El-Produktion har navnligt anført følgende bemærkninger til sagen:

Driften af blok 6 må nødvendigvis tilrettelægges således, at der kan produceres den nødvendige mængde varme og elektricitet. Driften af værket må ske ud fra en planlægning og optimering af den samlede el- og varmeproduktion, og ikke ud fra en suboptimering alene af hensyn til varmesiden. Dette følger også af Bornholms El-Produktions bevilling til elproduktion, hvor det er bestemt, at Bornholms El-Produktion har en forsyningspligt for fjernvarme, samt at Bornholms El-Produktion skal medvirke til at sikre en optimal drift af det sammenhængende elforsyningsnet.

Bornholms El-Produktions samlede produktion tilrettelægges løbende under hensyntagen til bevillingen, så det sikres, at klager under de konkrete omstændigheder, herunder under hensyntagen til elforsyningsikkerheden, sikres billigst mulig varme.

Bornholms El-Produktion kan derfor, som ejer af anlægget, inden for rammerne af hensynet til den forenede produktion, frit vælge, på hvilken måde leveringsforpligtelsen til både varmesiden og elsiden opfyldes, herunder hvilket brændsel, der anvendes i kraftvarmeproduktionen.

Ved at ændre brændselssammensætningen fra biomasse til kul og olie, har Bornholms El-Produktion mulighed for at producere mere el end ved anvendelsen af biomasse som brændsel.

Bornholms El-Produktion har oplyst, at el-effekten ved anvendelse af kul og olie som brændsel er 35 MW, at el-effekten ved anvendelse af biomasse er 15 MW, at varme-effekten ved anvendelse af kul og olie er 35 MW, og at varme-effekten ved anvendelse af biomasse er 32,5 – 40 MW.

Bornholms El-Produktion bemærker, at når der er behov for øget elproduktion på Bornholm, så kan forsyningsikkerheden kun opretholdes, hvis der anvendes kul og olie som brændsel.

Bornholms El-Produktion præciserer, at de afgifter, som sagen vedrører, alene vedrører tilfælde, hvor Energinet, som systemansvarlig virksomhed, har krævet yderligere elproduktionstionskapacitet hos Bornholms Elproduktion, for eksempel som følge af ø-drift. De omtvistede afgifter er således ikke opstået som følge af indtjeningsoptimering på elproduktion i forhold til varmeproduktion ved høje elpriser.

Anmeldelse af efterbetalingskravet fra SKAT

Ifølge Bornholms El-Produktion vedrørte 4.717.085 kr. af efterbetalingskravet fra SKAT energiafgifter på brændsel til varmeproduktion samt øvrige varmerelaterede afgifter.

Da Bornholms El-Produktion ikke kendte efterbetalingskravet på budgettidspunktet for 2016, indgik det ikke i det anmeldte budget for 2016.

Da Bornholms El-Produktion udarbejdede sit varmeregnskab for 2016 til klager, var efterbetalingskravet fra SKAT ikke medtaget, da det ikke vedrørte de løbende betalinger for leveret varme i 2016, men yderligere afgifter for perioden 1. september 2012 – 31. maj 2015.

Det samlede efterbetalingskrav indgik i Bornholms El-Produktions priseftervisning for 2016.

Bornholms El-Produktion anmeldte ikke forud for opkrævningen kravet til Energitilsynet.

Bornholms El-Produktion bemærker, at der efter varmforsyningsloven og anmeldelsesbekendtgørelsen alene er pligt til at anmelde en varmepris og et budget. Der er derimod ikke pligt til at anmelde et revideret budget, hvis det i løbet af året viser sig, at visse omkostninger ændrer sig i forhold til det budgetterede.

Der er alene pligt til at anmelde et revideret budget, hvis varmforsyningsvirksomheden ønsker at foretage varmeprisændringer. I den konkrete sag blev efterbetalingskravet opkrævet efter udtrykkelig aftale med klager som en særskilt efterbetaling af afgifter for en tidligere periode.

Efterbetalingskravet var derfor ikke anmeldelsespligtigt for Bornholms El-Produktion.

Bornholms El-Produktion anfører, at efterbetalingskravet er en særskilt opkrævning som følge af SKATs afgørelse, som hverken påvirker Bornholms El-Produktions tidligere eller fremadrettede varmepriser.

En indregningsberettiget omkostning mister ikke sin karakter som indregningsberettiget, fordi varmforsyningselskabet ikke har anmeldt omkostningen i sit budget.

Såfremt Bornholms El-Produktion forpligtes til at tilbageføre beløbet til klager, opstår der en underdækning for 2016. En underdækning er en indregningsberettiget omkostning, som vil kunne indregnes fremadrettet i varmepriserne overfor klager.

Det bemærkes, at formålet med anmeldelsesreglerne er, at Energitilsynet har et korrekt grundlag for at føre tilsyn med priserne. Energitilsynet har i sin afgørelse af 23. januar 2018 vurderet, at det ikke var et problem for tilsynet at varetage sin tilsynsbeføjelse på det foreliggende grundlag. Energitilsynet fandt således, at formålet med anmeldelsesreglerne var iagttaget.

Indregningen af afgifterne i varmeprisen pga. ø-driftssituationen betyder, at den årlige gennemsnitspris for varmen blev ca. 1 kr. eller omkring 1,5 % højere pr. GJ ved anvendelse af afgiftsbelagt brændsel pga. ø-driftssituationen i forhold til produktion på ren biomasse.

Nødvendige omkostninger

Bornholms El-Produktion gør gældende, at ledelsen i varmforsyningsvirksomheden er tillagt et vidt skøn ved vurderingen af, hvorvidt en omkostning i medfør af varmforsyningslovens § 20 er nødvendig eller ej.

Dette er baseret på en fast og langvarig praksis fra energimyndighederne og følger desuden af forholdets natur, da det naturligtvis er ejeren af et anlæg, som er tillagt kompetencen til at drive dette og dermed til at vurdere hvilke omkostninger, det er nødvendigt at afholde.

Til det af klager anførte om en interessekonflikt i nærværende sag mellem el- og varmesiden, bemærker Bornholms El-Produktion, at nærværende sag omhandler omkostninger forbundet med den forenede produktion på blok 6.

Som følge af, at blok 6 er et kraftvarmeværk, må driften og planlægningen ske ud fra hensynet til den samlede produktion dvs. både el- og varmesiden.

Bornholms El-Produktion bemærker, at der således ikke er tale om en interessekonflikt i den konkrete sag, idet et kraftvarmeværk i sagens natur er forpligtet og berettiget til at iagttage både hensynet til el- og varmesiden.

Bornholms El-Produktion bemærker, at de i sagen omtvistede omkostninger er nødvendige, og at de er sagligt afholdt af interesse for kraftvarmeproduktionen, samt at der ikke i nærværende sag er grundlag for at ændre praksis om nødvendige omkostninger.

Indregningsberettigede omkostninger

Bornholms El-Produktion anfører, at det følger af bl.a. kulafgiftslovens § 7 og olieafgiftslovens § 9, at der ikke skal betales brændselsafgift af de brændsler, der medgår til fremstilling af elektricitet i kraftvarmeværker, idet der i stedet betales elafgift af elforbrugerne efter lov om afgift af elektricitet.

Efter afgiftslovgivningen skal der derfor foretages en fordeling af brændsler mellem produktion af el og varme således, at der kan betales afgift af de brændsler, som medgår til varmeproduktionen.

Da der således ikke er brændselsafgifter på el siden, kan det lægges til grund, at de omtvistede afgifter er afgifter vedrørende varmeproduktionen.

Brændsler

Varmeaftalen mellem klager og Bornholms El-Produktion indeholder ingen bestemmelser om, på hvilke brændsler varmen skal produceres, herunder om der skal anvendes biomasse frem for kul og olie.

Det fremgår tværtimod af aftalen (som er ophævet i april 2018), at aftalen ikke må medføre en fordyrelse af elproduktionen. Bestemmelsen herom skal ses i sammenhæng med, at klager alene har afholdt de marginale meromkostninger til etablering af et kraftvarmeværk i forhold til etablering af et rent varmeværk.

Ligeledes indeholder hverken varmforsyningsloven, energifgiftslovene, elforsyningsloven, den øvrige lovgivning på området eller Bornholms El-Produktions bevilling til elproduktion bestemmelser, der forpligter Bornholms El-Produktion til kun at anvende biomasse som brændsel, herunder hvor dette ville være til skade for elforsyningssikkerheden.

Klager har derfor ikke efter hverken aftalen eller lovgivningen et retskrav på, at der alene anvendes biomasse som brændsel på kraftvarmeværket med den virkning, at der ikke kan indregnes brændselsafgifter i varmeprisen, når kraftvarmeproduktionen baseres på kul og olie.

Bornholms El-Produktion havde næppe opnået tilladelse efter elforsyningsloven og kraftværksbekendtgørelsen til ombygning af blok 6 til biomasse, hvis ombygningen havde ført til, at Bornholms El-Produktion af hensyn til varmesidens afgiftsbyrde altid skal anvende biomasse som brændsel.

I sin udtalelse til Energistyrelsen i forbindelse med tilladelsen til ombygningen, fremhævede Energinet således, at Bornholms El-Produktion efter ombygningen fortsat skulle kunne opfylde sine forpligtelser vedrørende reserveforsyning af Bornholm.

Det står således Bornholms El-Produktion frit for, hvilket brændsel der anvendes til el- og varmeproduktionen på kraftvarmeværket, så længe brændselsvalget er sagligt begrundet i hensynet til den samlede forenede produktion af el og varme på kraftvarmeværket.

De brændselsomkostninger der opstår, er derfor indregningsberettigede efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1, uanset om brændselsvalget har medført meromkostninger som følge af behovet for en større elproduktionskapacitet.

Det gøres således gældende, at brændselsafgifterne ved anvendelse af kul og olie til varmeproduktion, er en nødvendig omkostning, der kan indregnes i varmeprisen, idet afgifterne ikke i de konkrete driftssituationer med ø-drift kunne have været undgået ved at anvende biomasse.

Betydningen af varmeaftalen

Efter Bornholms El-Produktions opfattelse er varmeaftalen uden betydning for indregningsadgangen efter varmforsyningsloven. Energiklagenævnet har således ikke kompetence i forhold til civile tvister.

Da Energitilsynet har tillagt varmeaftalen betydning, og klager desuden støtter sine synspunkter på varmeaftalen, vil Bornholms El-Produktion dog behandle aftalen nærmere.

Som det fremgår af Energitilsynets afgørelse af 23. januar 2018, er der ikke mellem parterne indgået en aftale om en anden fordeling af omkostninger mellem varme- og elsiden end den, der udtrykkeligt fremgår af lovgivningen.

Bornholms El-Produktion bemærker, at værket ikke ifølge varmeaftalen er forpligtet til at aftale eller drøfte investeringer med klager. Ombygningen er således ikke sket i strid med varmeaftalen.

Det bemærkes dernæst, at ombygningen aldrig har kunnet medføre en berettiget forventning om, at biomasse ville blive anvendt som det eneste brændsel efter ombygningen i alle driftssituationer, når blok 6 fortsat er indrettet til både at anvende biomasse, kul og olie i produktionen.

Heller ikke den omstændighed, at biomasse hovedsageligt er blevet anvendt i produktionen siden ombygningen – til fordel for klager – kan indebære en berettiget forventning om, at biomasse skulle anvendes som den eneste brændselskilde fremadrettet.

Bornholms El-Produktion bemærker, at ombygningen af blok 6 til anvendelse af biomasse i produktionen, har sikret klager billigere varmepriser end hidtil. I den tid efter ombygningen, hvor der er anvendt biomasse til produktionen af varme, har klager været begunstiget af en billigere varmepris end før ombygningen, idet biomasse ikke er afgiftsbelagt. Bornholms El-Produktion har således forsynet klager med varme på en hensigtsmæssig måde.

Det bemærkes i øvrigt, at selvom brændselsskiftet fra biomasse til kul og olie indebærer en højere varmepris for klager i de få driftssituationer, hvor der er behov for at anvende kul og olie som brændsel, så svarer den højere varmepris til den varmepris, klager betalte inden ombygningen af blok 6.

Bornholms El-Produktions varmepris i disse driftssituationer er således maksimalt den samme pris, som parterne forudsatte, da de indgik varmeaftalen.

Det bemærkes endvidere, at det ikke følger af varmeaftalens § 4, at brændselssammensætningen skal aftales med klager. Det fremgår alene af varmeaftalens § 4, at driften skal aftales med klager. Bestemmelsen er udtryk for, at behovet for produktion af varme aftales i dialog med klager, men ikke at klager har indflydelse på den egentlige drift af Bornholms El-Produktions anlæg.

Dialogen om behovet for produktion af varme har faktisk fundet sted mellem Bornholms El-Produktions driftsleder og klagers driftsledelser, som løbende drøfter og koordinerer driften.

Hverken varmeaftalens § 1 eller § 4 har betydning for, hvorvidt brændselsafgifterne udgør særømkostninger for varme- eller elsiden samt for, hvem der skal bære omkostningen endeligt i det interne forhold.

Det afgørende for, om brændselsafgifterne skal bæres af varmesiden er alene, om omkostningerne kan karakteriseres som en særømkostning for varmesiden.

7. Retsgrundlaget

Retsgrundlaget fremgår af bilag til denne afgørelse.

8. Energiklagenævnets begrundelse for afgørelsen

Kraftvarmeanlægs⁴ prisfastsættelse er reguleret i varmforsyningslovens prisbestemmelser, herunder varmforsyningslovens § 20, stk. 1. Bestemmelsen foreskriver, hvilke omkostninger et kraftvarmeanlæg kan indregne i varmeprisen. Det fremgår heraf, at der i varmeprisen kan indregnes nødvendige udgifter til bl.a. energi, lønninger og andre driftsomkostninger. Udgifter til energi omfatter enhver energiydelse, uanset dennes art. Udgifter til energi omfatter tillige de statsafgifter, som den pågældende energiydelse er belagt med.

Varmeprisen skal i medfør af varmforsyningslovens anmeldelsesregler fastsættes på baggrund af budgetterede priser. På anlæg med forenet produktion opgøres den omkostningsbestemte pris på den producerede varme, som en andel af værkets samlede omkostninger (fællesomkostninger), tillagt de omkostninger, som alene vedrører den konkrete produktion af varme (særømkostninger). Når et regnskabsår er gået, beregnes den omkostningsbestemte varmepris på baggrund af de realiserede omkostninger og indtægter, og en eventuel over- eller underdækning skal som udgangspunkt udlignes i det kommende års priser.

Det er således en grundlæggende forudsætning, at et kraftvarmeværk kan indregne nødvendige omkostninger i varmepriserne, og at der over en år-række hverken må være over- eller underdækning.

Efter varmforsyningslovens § 21, stk. 1, skal tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion og andre betingelser for levering af ydelser fra anlæg omfattet af § 20 og § 20 b anmeldes til Forsyningstilsynet for at være gyldige. En manglende anmeldelse af priser m.v. kan føre til, at prisen ikke er gyldig og dermed ikke kan opkræves hos varmeforbrugerne.

---

⁴ Kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW.

Anmeldelseskravene er nærmere udspecificeret i anmeldelsesbekendtgørelsen.⁵

Det fremgår af varmforsyningslovens § 21, stk. 4, at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller andre betingelser for levering af varme ikke må være urimelige eller i strid med varmforsyningslovens §§ 20-20 c eller regler udstedt i henhold til loven. Såfremt dette er tilfældet, kan Energitilsynet⁶ give pålæg om ændring af tariffer m.v., jf. varmforsyningslovens § 21, stk. 4.

Spørgsmålet om betaling af brændselsafgifter

Energiklagenævnet bemærker, at produktionen i nærværende sag foregår på et kraftvarmeanlæg, hvor der både er en elproduktion og en varmeproduktion. Der skal derfor foretages en opdeling af omkostningerne i særømkostninger for varme henholdsvis el og fællesomkostninger.

Energiklagenævnet har konstateret, at der ikke findes en aftale, der fastsætter omkostningsfordelingen, når driften tilrettelægges enten af hensyn til varmen (tvangskørsel) eller af hensyn til el (prioritering af elproduktionen), og at baggrunden for sagen netop synes at være, at parternes aftalegrundlag er utilstrækkeligt. Energiklagenævnet bemærker, at det er parternes opgave og ansvar, at der er skabt et funktionelt og sammenhængende aftalegrundlag. Problemer på grund af mangler i aftalegrundlaget, som ikke kan afklares ved forhandlinger mellem parterne, må primært løses ved hjælp af domstolene eller voldgift. Forsyningstilsynet og Energiklagenævnet skal derfor i sager som denne udvise den begrænsning i prøvelsen, at man indskrænker sig til spørgsmål, der utvivlsomt henhører under myndighedernes pligtmæssige kompetence, og som er relevante i tvistens sammenhæng.

Idet parterne ikke har indgået nogen aftale om fordeling af omkostninger, når enten varmesiden eller elsiden bliver prioriteret, må sagen afgøres efter varmforsyningslovens almindelige regler. Energiklagenavnets kompetence i nærværende sag er at bedømme, om de brændselsafgifter, der opstår som følge af en prioritering af elproduktionen på Bornholms El-Produktions blok 6, udgør omkostninger, som Bornholms El-Produktion kan indregne som nødvendige og rimelige omkostninger i priserne for levering af varme til klager i overensstemmelse med varmforsyningslovens §§ 20, stk. 1, og 21.

Energiklagenævnet finder, at nødvendige udgifter til energi efter varmforsyningslovens § 20, stk.1, tillige omfatter de afgifter, som den pågældende energiydelse er belagt med.

---

⁵ Bekendtgørelse nr. 1282 af 5. december 2014 om anmeldelse af priser, omkostningsfordeling og andre betingelser for produktion, transport og levering af fjernvarme m.v. var gældende på tidspunktet for SKATs afgørelse. Den nugældende bekendtgørelse om anmeldelse af tariffer, omkostningsfordelinger og andre betingelser for levering af fjernvarme m.v. er bekendtgørelse nr. 1412 af 3. december 2018.

⁶ Denne kompetence er overgået til Forsyningstilsynet, jf. lovbekendtgørelse nr. 64 af 21. januar 2019 af lov om varmforsyning § 21, stk. 4.

Energiklagenævnet finder endvidere, at afgifter til brændsel er en særøkonomisk kostning, der skal betales af varmesiden, idet der i en kraftvarmeproduktion alene betales afgifter af brændsel, der anvendes til produktion af varme. Brændsel til produktion af elektricitet er ikke afgiftsbelagt.

Energiklagenævnet finder således, at brændselsafgiften er en særøkonomisk kostning på varmesiden, medmindre parterne har aftalt andet, hvilket parterne i nærværende sag ikke har.

Spørgsmålet om anmeldelse af afgiftskravet

Ved fastlæggelse af den omkostningsbaserede varmepris skal der udarbejdes et budget indeholdende de budgetterede omkostninger. Budgettet skal vise totaløkonomien ved produktion og leverance af den pågældende varmemængde. De vedtagne priser og betingelser skal i medfør af varmforsyningslovens § 21, stk. 1, anmeldes til Forsyningstilsynet. Det fremgår af varmforsyningslovens § 21, stk. 3, at anmeldelse af varmepriser m.v. er en gyldighedsbetingelse.

Energiklagenævnet kan tilslutte sig det af Energitilsynet anførte om, at anmeldte priser skal afspejle det anmeldte budget for priserne, samt at hvis det i løbet af året viser sig, at der er flere udgifter, end der er budgetteret med, så vil en varmforsyningsvirksomhed kunne anmelde en ny pris og budget gældende for resten af året for at dække de øgede udgifter.

Energiklagenævnet konstaterer, at Bornholms El-Produktion efter varmforsyningsloven og anmeldelsesbekendtgørelsen har anmeldt en varmepris og et budget m.v. Nævnet finder, at i situationer, hvor det i løbet af året viser sig, at visse omkostninger ændrer sig i forhold til det budgetterede, så gælder der alene en pligt til at anmelde et revideret budget, hvis varmforsyningsvirksomheden ønsker at foretage varmeprisændringer.

Det er Energiklagenævnets opfattelse, at ugyldighedsbestemmelsen i varmforsyningslovens § 21, stk. 3, ikke finder anvendelse for så vidt angår afgiftskravet opstået efter SKATs afgørelse af 8. januar 2016, idet der i nærværende sag ikke er foretaget en ændring i prisen. Idet der i det konkrete tilfælde ikke er foretaget en ændring i prisen, vil den efterfølgende opkrævede brændselsafgift på varme udgøre en underdækning, der kan opkræves i det følgende års priser, såfremt reglerne for opkrævning af underdækning er opfyldt.

Energiklagenævnet er således tillige enig med Energitilsynet i, at afgiftskrav som følge af en ændring i tidligere opgørelser af afgifter, der indgår i anmeldte varmepriser, kan indregnes fremadrettet i priserne for varme.

Energiklagenævnet bemærker hertil, at uagtet at der er tale om et krav, der drejer sig om perioden 1. september 2012 – 31. maj 2015, så har Bornholms El-Produktion reageret umiddelbart efter at kravet er opstået, ved den 25. maj 2016 at have korresponderet med klager om efterbetalingskravet.

Energiklagenævnet finder efter en samlet vurdering af sagen, at de brændselsafgifter, der opstår som følge af en prioritering af elproduktionen på Bornholms El-Produktions blok 6, udgør omkostninger, som Bornholms El-Produktion kan indregne som nødvendige og rimelige omkostninger i priserne fremadrettet for levering af varme til klager i overensstemmelse med varmforsyningslovens §§ 20, stk. 1, og 21.

Energiklagenævnet stadfæster således Energitilsynets afgørelse.

Det af klager i øvrigt anførte kan ikke føre til et andet resultat.

9. Energiklagenævnets afgørelse

Energiklagenævnet stadfæster Energitilsynets afgørelse af 23. januar 2018.

Afgørelsen er truffet i henhold til varmforsyningslovens § 26, stk. 1.

Sagen har været behandlet på Energiklagenævnets møde den 25. april 2019 og ved efterfølgende skriftlig behandling.

Energiklagenævnet beklager den lange sagsbehandlingstid.

Afgørelsen kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Søgsmål til prøvelse af afgørelser truffet af Energiklagenævnet efter varmforsyningsloven eller de regler, der udstedes efter loven, skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes fristen dog altid fra bekendtgørelsen, jf. varmforsyningslovens § 26, stk. 4.

Afgørelsen offentliggøres på hjemmesiden www.naevneneshus.dk under menupunktet Nævne > Energiklagenævnet > Tidligere afgørelser i anonymiseret form under iagttagelse af persondatalovens bestemmelser.

På nævnets vegne

Peter Ulrik Urskov
Nævnetsformand

Helle Qvortrup Bachmann
Fuldmægtig, cand. jur.

Afgørelsen er sendt til:

Rønne Varme A/S
Bornholms El-Produktion A/S
Forsyningstilsynet

Bilag

Uddrag af bekendtgørelse nr. 523 af 22. maj 2017 af lov om varmforsyning:

”[...]

Kapitel 4 *Priser*

§ 20. Kollektive varmforsyningsanlæg, industrivirksomheder, kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW samt geotermiske anlæg m.v. kan i priserne for levering til det indenlandske marked af opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas med det formål at levere energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand indregne nødvendige udgifter til energi, lønninger og andre driftsomkostninger, efterforskning, administration og salg, omkostninger som følge af pålagte offentlige forpligtelser, herunder omkostninger til energispareaktiviteter efter §§ 28 a, 28 b og 29, samt finansieringsudgifter ved fremmedkapital og underskud fra tidligere perioder opstået i forbindelse med etablering og væsentlig udbygning af forsyningssystemerne, jf. dog stk. 7-17 og §§ 20 a-20 c. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på levering af opvarmet vand til andre formål fra et centralt kraftvarme-anlæg, jf. § 10, stk. 6, i lov om elforsyning.
[...]

§ 21. Tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion og andre betingelser for ydelser omfattet af §§ 20 eller 20 b skal anmeldes til et tilsyn, der er nedsat af energi-, forsynings- og klimaministeren (Energitilsynet), med angivelse af grundlaget herfor efter regler fastsat af tilsynet. Energitilsynet kan fastsætte regler om formen for anmeldelse og om, at anmeldelse skal foretages elektronisk. Energitilsynet kan fastsætte regler om, at anmeldelse skal ledsages af erklæring afgivet af en registreret revisor, statsautoriseret revisor eller kommunens revisor. Energitilsynet kan give pålæg om anmeldelse.

Stk. 2. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan bestemme, at visse sager ikke skal anmeldes.

Stk. 3. Tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion og andre betingelser, der ikke er anmeldt som foreskrevet efter stk. 1, er ugyldige.

Stk. 4. Finder Energitilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20-20 c eller regler udstedt i henhold til loven, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller betingelser, jf. dog stk. 6.
[...].”